



**Margaret Weis, Don Perrin**  
**JUODOSIOS ŽEMĖS RITERIAI**  
PIRMA KNYGA  
Mokslinis fantastinis romanas

Prieš dešimtį metų kiborgas Krisas buvo žmogus. Po siaubingo sprogimo, įvykusio dėl geriausio jo draugo kaltės, jis tik per stebuklą išliko gyvas. Krisas prisiekė bet kokia kaina surasti išdaviką.

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ  
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"  
181 tomas. Serija įkurta 1990m.

Margaret Weis, Don Perrin - KNIGHTS OF THE BLACK EARTH  
New York, Ballantine books, 1989

Copyright © by Margaret Weis, Don Perrin, 1989

Cover art copyright © by Jim Burns, 1991

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2000  
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

*“Mano kerštas, aš atmokėsiu, sako Viešpats”.*

## **Laiškas Romiečiams, sk.12**

*Pastatykite juos prieš sunaikinimo galimybę, ir jie išgyvens; įstumkite juos į mirtiną situaciją, ir jie išsigelbės. Kai žmonėms gresia pavojus, jie sugeba kovoti už pergalę.*

**Sun Czu. Karo menas**

### **1.**

*Būk itin nesugaunamas - jei prireiks, prarask netgi žmogiškąją formą. Būk itin šaltakraujiškas - jei reikės, netgi mintyse nepratark nė žodžio. Tuomet tu galėsi nušalinti savo priešininko likimą.*

**Sun Czu. Karo menas**

Netrukus po nusileidimo Laskare ketvertas vyriškių išėjo iš kosmouosto ir nusipirko automobilį.

Jie sumokėjo grynais, todėl Draugiškasis Barlis, pats draugiškiausias transporto priemonių pardavėjas planetoje, nepradėjo kabinėtis su tokiais

klausimais, kaip: "Kas tokie būsite, vaikinai?" arba "Iš kur atskridote?" Be to, jam atrodė, kad jis ir šiaip žino atsakymą. Keturi pilki kostiumai, vienodos figūros, nuvargę, bespalviai veidai. Galbūt neplanuotas laisvadienis: pabėgimas nuo bosų, kolegų, žmonių ir vaikų.

- Ar jūs pas mus ilgam? - pasidomėjo Draugiškasis Barlis.

Du vyriškiai nešėsi portfelius; bagažo neturėjo nė vienas.

- Ne, - atsakė vienas "kostiumas", atskaičiavęs reikiamą auksinių soverenų kiekį. Jo manieros ir tonas, kuriuo buvo ištartas tas vienintelis žodis, išsiurbė iš Barlio draugiškumo likučius ir privertė jį peržiūrėti savo pirminį įvertinimą. Ne, tai buvo ne stresų nukamuoti valstybės tarnautojai. Barlis pradėjo skubiai ir netgi nervingai dar kartą skaičiuoti pinigus. Įsitikinęs, jog viskas teisingai, jis leido sau truputį atsipalaiduoti.

- Komivojažieriai, ar ne? - pasmalsavo jis ir nuvokiai mirkstelėjo. - Ar gal ne pardavėjai, o prekybos agentai?

Nepažįstamieji neatsakė. Jie sudėjo savo portfelius į automobilį.

Laskare nusipirkti transporto priemonę, užuot ją išsinuomojus, nebuvo itin neįprastas reiškinys.

Kaip ir visa kita nuodėmingame Laskaro mieste, administraciniame Laskaro planetos centre, nuomotų automobilių gyvenimas paprastai būdavo trumpas, nors ir jaudinantis. Tad nuomos punktų dileriai nesidrovėdami reikalavė solidaus užsėto (nemenkos plastikinių kortelių krėvos), vadindami jį "draudimu".

Įsigyti automobilį kainavo kiek daugiau, bet pirėjas paprastai dėiaugdavosi galimybe dosniai sumokėti už patogumus ir dvasios ramybę. Išvykstant iš miesto, automobilį visuomet galima perparduoti - kad ir į metalo laužą, jei jis jau nebetiktų niekam daugiau.

O apmokėjimas grynais nepalikdavo jokių pėdsakų.

Dabar Barlis susidomėjo ne juokais. Mieste jis turėjo daug draugų, ir kai kuriems iš jų labai rūpėjo informacija apie galimus konkurentus.

- Ar jūs, vaikinai, kada nors jau lankėtės Laskare? - pasidomėjo Barlis, kreivai dėbėiodamas į portfelius.

- Ne, - atsakė tas pats "kostiumas", kuris sumokėjo už automobilį. Jis prisimerkęs žvelgė miesto pusėn.

- Tokiu atveju jūs, žinoma, nenorite paklysti, važinėdami po miestą, - atsargiai pastebėjo Bar-

lis. - Jei pasakysite man, kur norėtumėte patekti, aš galėsiu paaiškinti, kaip tenai nuvažiuoti.

Jis su viltimi nutilo. Atsakymo nebuvo.

Barlis pamėgino apeiti iš kitos pusės.

- Aš galiu per dešimtį minučių sudaryti jums kompiuterinį žemėlapi. Jokių problemų. Tiesiog pasakykite man, kur jums reikia, ir aš užprogramuosiu...

- Ne, - atrėžė "kostiumas".

Keturi vyriškiai sėdo į automobilį - paprastą, vidutinio dydžio modelį su oro pagalve be jokių patogumų ir madingų papuošimų - ir išvažiavo iš stovėjimo aikštelės. Du sėdėjo priekyje, du gale. Draugiškasis Barlis pažiūrėjo jiems įkandin, draugiškai pamosavo atsisveikindamas ir skubiai sugrįžo į savo kabinetą, ketindamas susisiekti su keliais bičiuliais.

Barlio transporto agentūra buvo patogiai įsitaisiusi greta visuomeninio kosmouosto Laskaro priemiestyje. Rasti kelią į miestą nebuvo sunku - pro kosmouostą vedė vienintelė autostrada.

Greta vairuotojo sėdintis vyriškis atliko šturmano pareigas. Tie, kurie sėdėjo galinėje sėdynėje, iš vidinių savo švarkų kišenių išsitraukė adatinius pistoletus ir įdėmiai stebėjo kelią.

- Viskas vyksta pagal planą, riteri vade, - į

miniatiūrinio rankinio rekorderio mikrofoną pratarė vairuotojas.

Automobilis artėjo link posūkio į autostradą. Čia reikėjo apsispręsti. Kairėje pusėje smaragdo žalumo dangaus fone dunksojo prašmatnių bordelių, ištaigingų kazino ir Laskaro miesto holokupolų (svarbiausios ir, ko gero, vienintelės Laskaro planetos įžymybės) siluetai. Dešinėje plytėjo dykuma, kurioje styrojo tik kaktusai bei keistos uolinės formacijos, o už jų lygiagrečiomis gretomis rikiavosi barakai, tamsavo pūsmėnuliais išlenkti angarai, dryksojo smėlio audrų nugairinta Karališkojo laivyno bazės pakilimo-nusileidimo juosta.

- Ar toli nuo čia Snagos Omo dvaras? - apsidairęs į šalį, pasiteiravo vairuotojas.

- Maždaug už penkiasdešimties kilometrų, - lakoniškai atsiliepė šturmanas. - Tiesiai per dykumą.

Penkiasdešimt kilometrų juos skyrė nuo velionio Snagos Omo - buvusio ginklų tiekėjo turtin-giems ir karingiems Galaktikos gyventojams - rūmų bei didžiulio dvaro. Turtingasis adonietis mirė prieš kelerius metus, savo finansinius reikalus palikęs nesutvarkytus ir painius. Beje, nedera jo už tai kaltinti - Omas nesitikėjo, kad jį nužudys.

Visuomet pasirenę padėti vienam iš įžymiausių piliečių, kariškiai stojo Omo kreditorių pusėn, tučtuojau perimdami velionio adoniečio dvaro kontrolę, įskaitant visa, ginkluotę, planus bei naujų Snagos Omo išrastų ginklų pavyzdžius.

- Riteris karininkas Fukua po senovei tebėra Omo dvare?

- Taip, sere. Bet, anot paskutinės ataskaitos, jo padalinį gali iškelti iš ten bet kuria, akimirką. Žinoma, jam teks iškelti drauge su kitais.

Vairuotojas linktelėjo.

- Savo užduotį jis įvykdė. Abejoju, kad iš jo galėtume sužinoti daugiau, nei jau žinome. Važiuojam į Laskarą. Automobilis pasiekė autostrada, ir pasuko į kairę.



Laskare niekas neužsiiminėjo visuomeniniu planavimu, todėl miesto gatvės nebuvo tiesiamos pagal vieningą, kūrybinį sumanymą. Pastatai augo it grybai po lietaus, kilo visur, kur tik atsitiktinai nukrisdavo gyvybės sporos. Jie retai kada buvo atgręžti fasadais kits į kita, ar į gatvę, dažniau stovėjo šonu. Tad gatvės buvo tiesiamos aplink pastatus, ir dėl to atsirado begalės įvai-



riausių serpantinų, kreivų skersgatvių, netikėtų aklaviečių bei gatvių, prasidedančių nežinia kur ir vedančių į niekur.

Ketvertas vyriškių keliavo į vieno tokio “niekur” centrą - ko gero, pačią prasčiausią vietelę visame Laskare.

Atvirai šnekant, todėl jie ir buvo keturi, ginkluoti adatiniais pistoletais. Šturmanas neklysdamas vairavo mašiną lošimo namų, alkoholio bei narkotikų barų labirintais. Jie važiavo pro pornoklubus, ignoruodami bet kokio amžiaus, rasės, lyties bei planetinės kilmės prostitutas. Vyrai nekreipė dėmesio į pakeliui pasitaikančius kopšopus - įtvirtintus bunkerius, iš kurių retsykais pasirodydavo policininkai.

- Dar puskilometrį važiuojame tiesiai, sere. Paskui prie sankryžos su Sneik-roudu pasukite į šiaurę. Braunstouno skersgatvis, namo numeris - septyni šimtai penkiasdešimt septyni. Mūsų žmogus gyvena viršutiniame aukšte, butas devyni E.

Jokių pašalinių plepalų. Jokių vardų. Du žmonės, sėdintys užpakalinėje sėdynėje, buvo pavaldūs sėdintiems priekyje, ypač vairuotojui. Jie neatverdavo burnos, jei į juos nesikreipdavo, o jei šitaip nutikdavo, atsakinėdavo pagarbiai ir iš esmės.

Vairuotojas, kuris buvo grupės lyderis, griežtai

laikėsi instrukcijų.

Jis sustabdė mašiną prie 757-ojo namo. Vairuotojas, jo kaimynas ir vienas iš žmonių, sėdėjusių užnugaryje, išlipo iš automobilio. Vairuotojas nešėsi kompaktišką portfelį su kodine spyna. Vienas iš vyriškių į vidinę švarko kišenę įsimetė adatinį pistoletą. Ketvirtasis pasiliko mašinoje. Jis savo pistoletą pakeitė spinduliniu šautuvu, per kelias sekundes surinktu iš detalių, gulėjusių jo lagaminėlyje.

Vadas stovėjo ant sueižėjusio, šiukšlino šaligatvio ir įdėmiai tyrinėjo pastatą. Šis buvo devynaukštis, suręstas iš rusvų bazaltinių luitų, gabenamų iš čionykščių akmens skaldyklų. Vakarinio karščio metu sienos nuo Laskaro saulės spindulių nusidažydavo negyvelišku žalsvu atspalviu.

Tiesą sakant, saulė nebuvo žalia. Anot mokslininkų tvirtinimo, tokį atspalvį jai suteikė kažkokie atmosferoje esantys cheminiai junginiai. Tačiau čionykščiai gyventojai didžiavosi savo žalia saule ir neigė išmintingų mokslininkų išvadas.

Kad ir kaip ten būtų, šlykštus apšvietimas nė trupučio nepagerino išorinės pastato išvaizdos, veikiau jau kūrė neišbaigtumo įspūdį. Apatinio aukšto langai buvo užkalti lentomis ir aprašinėti nešvankybėmis. Viršutiniuose aukštuose prie kelių įskilusių stiklų matėsi priklijuoti skelbimai

“išnuomojama”.

Žmonės ėjo šaligatviu pro atvykėlius, nekreipdami į pastaruosius nė menkiausio dėmesio. Laskaro gyventojai sprendė savo problemas, o turistai turėjo savų planų, ir jiems buvo nuspjauti vieniems į kitus. Dvi nusivalkiojusios moterys su perregimais plastikiniais sijonėliais atsainiai prisitartino prie vairuotojo ir keliais gerai parinktais posakiais apsakė jam galimas šio vakaro pramogas. Šis net nesiteikė atsakyti, ir moterys, gūžtelėjusios pečiais, patraukė savo keliais.

Keli vietiniai benamiai, gyvenantys krantinėje, šaipydamiės kuždėjosi tarpusavyje ir apžiūrinėjo automobilį kaip ekspertai, puikiai žinantys šio modelio (išardytu pavidalu) rinkos kainą.

Vadas į juos nė nedirstelėjo.

- Pridenk kitą įėjimą, - įsakė jis žmogui su adatiniumi pistoletu.

- Klausau, sere.

Žmogus su adatiniumi pistoletu įėjo į tamsų skersgatvį tarp namų, kuriame dvokė išmatomis ir atmatomis. Jam einant pro kartoninę dėžę, iš skarmalų krūvos išniro ranka - delnu į viršų. Kimus balsas sugergždė kažką nesuvokiama.

Vyriškis praėjo pro šalį.

Elgeta sviedė jam pavymui tuščią džamp-

džiuso butelį, po akimirkos sudužusį į krantinės akmenis. Žmogus su adatiniu pistoletu ramiai peržengė šukes ir nužingsniavo į tamsą, kupiną šnaresio ir šnibždesių. Galbūt šioje pavojingoje aplinkoje jis būtų jautėsis ne taip ryžtingai, jei po savo neišraiškingu kostiumu nebūtų dėvėjęs apsauginės liemenės.

Du, likę ant šaligatvio, davė trečiajam laiko užimti savo poziciją. Kai vos girdimas komlinko signalas jiems pranešė, jog viskas parengta, jiedu pradėjo kopti sulūžusiais, apspjaudytais paradiniais laiptais - be abejo, pačia pavojingiausia kliūtimi iš visų, su kuriomis jiems teko susidurti iki šiol. Atvėrę girgždančias duris, jie įėjo į vestibulį.

Vadas vėl apsidairė į šalis.

- Kur saugumo sistemos videokamera?

- Laikinai išsijungė, sere, - pasigirdo atsakymas.

Vadas išstudijavo durų, vedančių į gyvenamą namo dalį, spyną.

- Jos užrakintos, sere. Šiuolaikinė sistema. Matyt, savininkams nereikia nemokių gyventojų. Mes galėtume susprogdinti...

Vadas papurtė galvą. Jis perėmė portfelį į kairę ranką, ištiesė dešinę ir spustelėjo 9E buto signalo mygtuką. Atsakymo nebuvo...